

za pasovim vozlom ... Poizkusim z levico. Pa to ni skala, to je kepa prsti, pobeljena z drobnim peskom ... Pesti se krčijo. Volja kliče: Naprej! Nazaj je prepad ...

Spet poizkušam. Bo. Natorni izrastek. Potresem, potresem močno. Drži. Desnica je na varnem. Levica pa le ne najde držaja, novega, višjega držaja. Pa naj počiva levica.

Naprej! Ena, dve, tri ... Ave, Maria ...

Pa še ni srede skalnate pečine. Spet iščejo oči novih oprijemkov. Znojne kaplje rosé belo čelo.

FOT. ANT. GREGOREC
SV. MARIJA V TRENTI

Poizkušnje se vrše. Upanje raste, duša počiva. Levica iztakne izrastek, kakor bučo debel. Zdaj pa noge obupujejo. Le en naslonček, ki ga je desnica oprijela, je nogam na razpolago ...

Vnovič se požinem. Obéroč držim za skalnato bučo, leva noga pa sloni na malem izrastku ... Ave, Maria ...

Roka ne najde ničesar, ne desnica, ne levica. Oko pa zre navzgor po beli čeri. Oko zre, zagleda, pa roka ne doseže. Torej, brezposelna noga, ti hajd na delo!

Noga deluje, tipa, drsa, oprijema, pa ne prime ... Duša trepeče, život trepeče, noga na skali čuti mravljinke. Kaj bo? ...

V duši se bje boj. Dve misli se borita med seboj. Ali dol, ali gor? ali smrt, ali tvegano življenje? Smrtne srage se bore z znojnimi sragami. In te smrtne kapljice so drzne, so urne, se prelivajo, se pretakajo, se smejajo, smejajo tako zaničljivo, se obnašajo tako oblastno, se širokoustijo zbadljivo ... Kaj bo? Znojne kaplje pa se zbirajo v kotu, pod čelom, v očesni kotlici, pa se pripravljajo na resno, odločilno bitko. Moja duša miruje, moli, moli kakor mati, ki čuva ob postelji bolnega otroka. Ne moli z ustnicami, samo trepeče, ne govori razum, samo srce vzdihuje, pa prepušča vse modrosti božjega znanja ... Ave, Maria ...

Noga se zarine v skalo, život se pomika više in levici je spet sreča ugodna. Zagrabi za mahovit izrastek, in kosti mojega rojstva se povzpno in stegnejo naravnim potom. Oči gledajo vrh belih trakov, vozle pasu, gube nad opasjem. Še dvakrat in pečina je za nami ...

Pa života se je prijala trudnost, omahle roke so se tresle, utripajoča kolena so drevenela, srce je postajalo, v dušo je legal mrak ... Volja se je okrepila, telesne moči so pešale ...

Oči so izgubile sokolji vid, medlele so kakor oči dosmrtnega jetnika. Oči so pešale, pa niso mogle zazreti kakega oprijemka. Spet je treba vzeti cepinček v roko in klesati. Kamenite drobtine so letele čez glavo in se usipale za vrat pa za pas, otožni, enoglasni udarec cepina, kakor rudarjevo kladivo je zvenel v breg in plan, tam gori v ozračju pa se je zibalo košato telo divjega orla in njegovo bistro oko je čakalo plena, bogatega plena na skalnati pečini ...

Zona me strese, ko dvignem oči proti nebu. Namesto nebeške tolažbe mi angel smrti pogleda v obraz. Vročina je prihajala v moje prsi, mraz je stresal otrple ude. Sapa je obtičala v prsiah, tesno je prihajalo v srce ...

Pa stopinja je napravljena ... Ena, dve, tri ... Ave, ave ...

Skoro nezavesten se držim obéroč za vozle in ga objemam. Nove moči so prilezle na beli dan. Hladen vetrič je pihal smrtne srage s čela v dolinico. In tam, koder so se prej zbirale znojne kaplje, so se tiščale smrtne srage. Pa veterc jih je odpihal iz očesne kotlice tja v širno plan in oči so zgrešile divjo ptico v sinjem zraku. Roke so žele zmago, noge pa so še štrlele proti zijavemu prepadu. Život se je opomogel in prevzel vlogo brezposelnih stopal.

Še enkrat, še enkrat, še en junaški povzpenj, še en drzen potegljaj, še en spreten dvig — pa je pečina pod nogami ...